

Byer, som har haft saa stor Bekostning ved enten fuldstændig Nybygning af Arresthuse eller Ombygning af Arresthuse. Jeg ved, at Byer som Slagelse, Nakskov, Hjørring, Odense og andre har bygget helt nye Arresthuse, og de staar altsaa i et lignende Forhold til andre lige saa store Byer som det, jeg her har fremdraget.

Naturligvis har man fra Justitsministeriets Side været opmærksom paa, at her maatte tages et særligt Hensyn, og man har derfor sagt i Lovens § 2: „Justitsministeren kan dog, hvis en Kommune i Løbet af de nævnte tre Finansaar har haft ekstraordinært store Udgifter til bedre Indretning af vedkommende Arresthus, indrømme Nedsættelse af det Kommunen paa-hvilende Bidrag.“ Jeg tror imidlertid, at det vilde være heldigt, om man kunde finde en Form, hvorved man allerede i Loven kunde faa fastlagt en mere retfærdig Fordeling af Udgifterne, hvis de skal paa-lignes Kommunerne, end den, der kan finde Sted efter Lovforslaget, som det foreligger. Det kan jo ikke nægtes, at i hvert Tilfælde Kommunerne bliver under-givet en Vilkaarlighed fra Justitsministeriets Side. Jeg tvivler ikke om, at den højt-ærede Justitsminister har den redeligste Villie til at gøre Ret og Skel overfor alle Kommunerne, saaledes at ingen af dem bliver forfordelt, men man kan ikke vide, hvorledes Forholdene former sig i Fremtiden. Vi kan faa andre Justitsministre, og man ved ikke, hvorledes Embedsmændene i Justitsministeriet da vil tage paa saadanne Spørgsmaal, naar de kommer til endelig Afgørelse.

Derfor tror jeg, det vil være heldigt, at disse Forhold bliver fastlagt paa en bedre Maade, end sket er i dette Lovforslag. Hvis man lod Udgifterne fra de tre Aar — jeg tager det som Eksempel — 1914—15, 1915—16 og 1916—17, altsaa tre Aar, der i hvert Fald ligger forud for den Tid, da man begyndte enten at ombygge eller forbedre Arresthusene, og da man alle Vegne havde de gamle Arresthuse, være Grundlaget for, hvad Kommunerne skulde udrede, vilde man sikkert, selv om det skulde ske ved et Tillæg enten efter Pristallet, eller hvad man nu vilde vælge, paa den Maade kunne komme til en mere retfærdig Fordeling af Udgifterne Kommunerne imellem, end man vil kunne efter Lovforslaget.

Der staar i Lovforslaget, at „Staten afholder fremtidig alle med Arresthusenes Vedligeholdelse og bedre Indretning samt Drift forbundne Udgifter mod Refusion fra Kommunerne i Henhold til § 2“. Altsaa,

hvis Staten finder, at de Arresthuse, som den overtager, trænger til en grundig Reparation eller en bedre Indretning, hvad der jo mange Gange, hvis man skal til at lave noget gammelt om, kan blive ret kostbart, har Staten Ret til at foretage disse Forandringer, og den kan saa blot sende Kommunen Regningen.

Jeg synes ikke, det er tilfredsstillende, at en Kommune, der selv har bygget et saadant Arresthus, ikke blot skal aflevere det til Staten uden nogen Art af Vederlag, men ogsaa skal finde sig i, at Staten foretager Forandringer efter Forgødtbefindende, og skal betale den Regning, som Staten sender den. Jeg tror, at de kommunale Repræsentanter, som blandt andet har med Havne at gøre, har adskillig Erfaring for, at de danske Statsbaner, som lægger Spor o. s. v. ved Havnene, undertiden sender nogle Regninger, som kan være ret haar-rejsende. Man kan protestere imod dem fra Havnebestyrelsernes Side, men Resultatet bliver, at Havnene maa betale dem, og Statsbanerne tager aldrig lempeligt paa Havnene, de er næsten prisgivet Statsbanerne i saa Henseende. Jeg synes ikke, man paa samme Maade skulde prisgive Kommunerne overfor Justitsministeriet og lade dem være afhængige af, om der sidder en hensynsfuld Justitsminister og hensynsfulde Embedsmænd i Ministeriet, som vil behandle Kommunen paa en god Maade, eller om det er Folk, som tager mindre Hensyn til Kommunerne og ikke tager det saa nøje med Udgifterne, fordi det er Kommunerne, som skal afholde dem.

Der tales i de seneste Dage saa meget om Forholdet mellem Grundejere og Lejere; hvis det var saaledes, at en Grundejer skulde aflevere en Lejlighed gratis til en Lejer, og Lejeren sagde til Grundejeren: Det er mig ikke nok, at jeg faar en Lejlighed gratis, jeg maa ogsaa forlange at have Lov til, hvis jeg ønsker Forandringer eller Reparationer ved den, at foretage saadanne, men du skal betale Reparationerne og Ændringerne, saa maatte man sige, at det var ret stramme Fordringer at stille til en Grundejer; og de stilles jo heller ikke. Men det er i nogen Grad Fordringer i den Retning, der stilles i dette Forslag til Kommunerne. Man siger: Nu overtager vi Driften af de Bygninger, I har, og ikke nok med, at vi forlanger, at I skal overlade os Bygningerne uden Erstatning for de store Udgifter, I har haft til Fremskaffelse af disse Bygninger, men vi vil ogsaa have Lov at lave om paa dem efter Forgødtbefindende, og I har at betale Regningen!

Jeg vil haabe, at der paa dette Om-